

A sosem volt dicsőségről

[2011. március]

Hogy sok különbség nincs közöttünk, messziről
már látszik: tranzitváró, bérlemény a tested,
hogy ennyire is futja, a néhány lapát
földet s követ ruhád helyett magadra vessed.

Csak eszközök vagyunk, míg neked az ölőd,
én addig ölök, halok vagy amire kérnek,
csak ezek, a hasonló sors, a megszokás
mi összetart, s már egyre kevesebbet érnek.

A folytonos kesergés is baromira
közös, s ugyanazért bár többször bőgni hiszti,
nehéz felállni újra, ha az örökös
mindennapi küzdés a hitet elveszíti.

Marad a megvetés, mi jár és kifelé
mutatni sem lehet már egyebet – ne gondold,
hogy lesz, ki őrzi emléked, s letörli majd
viasszá aszott ajkaidról a finom port.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Bálint Tamás

Látó Szépirodalmi Folyóirat